

og de Radikale endnu ville forfægte dette Standpunkt, forekommer det mig, at der, principielt i alt Fald, ikke er saa megen Uoverensstemmelse mellem deres og vort Standpunkt. Men hvorfor udarbejdede de Radikales Regering ikke straks, da de kom til Magten, et Hærlovsforslag og gik ud til Vælgerne med det? Hvorfor viste de ikke, hvad de positivt vilde paa dette Omraade, i Stedet for at indskrænke sig til at angribe vort Forslag og de Love, vi havde gennemført? Vi have i Virkeligheden aldrig indtil denne Dag faaet rigtig Besked derom.

Da de dannede Ministerium, begyndte de med gennem deres Finansminister at hævde, at Lov er Lov, og at Loven skal overholdes, og man fik af Forsvarsminister Krabbes Administration det Indtryk, at han loyalt vilde overholde de vedtagne Forsvarslove. Ja, mere end det, vi fik Indtryk af, at det var ham meget magtpaaliggende at faa adskillige af de dertil knyttede Bevillinger benyttede. Vi erindre bl. a., at han med Hensyn til Bestilling af Kanoner strakte sig meget vidt, endog videre, end han strengt taget havde Lov til. Den Forsvarsminister, man havde antaget fra radikal Side, var i Virkeligheden en meget forsvarsvenlig Mand. Han udtalte her i Tinget, at Hærmagten var ikke alene en Nødvendighed, men den var et Gode, vi skulde pleje og udvikle og, saa vidt jeg kunde skønne, pleje og udvikle med al den Omhu, vi kunde raade over. Den Administration, som fandt Sted under hans Ægide, bevirkede i Virkeligheden, at de Radikales Stilling til Forsvarsspørgsmaalet overfor mange Vælgere blev ret tvetydig, og jeg tror, det i nogen Grad bidrog til, at Valget faldt mindre gunstigt ud for de Radikale. Det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle) var forleden, da han havde Ordet, meget højstemt. Han begyndte med at proklamere, at de Radikale havde Ret, og proklamere, at dette, at de havde Ret, vilde selvfølgelig bevirke, at de Radikale i Fremtiden vilde faa Fremgang, og at det vilde gaa tilbage for Venstre. Jeg tror alligevel, at det ærede Medlem fra Ringsted skulde holde sig lidt mere ved Jorden. Det ærede Medlem har tidligere ageret Spaamand, og hvis man ser, hvorledes hans Spaadomme ere faldne ud, tror jeg, at det ærede Medlem har nogen Grund til i Fremtiden at være noget mere forsigtig med sine Bebudelser. Forsigtighed er alligevel en Borgmesterdyd, selv om man ikke ved det i Stege.

Det ærede Medlem fra Langeland (P. Munch) omtalte forleden i sin lange Tale den københavnske kommunale Skattelov og gav et Forsvar for de Forhandlinger, han stod i Spidsen for, da denne Skattelov blev gennemført. Det maa indrømmes, at det var et meget magert Resultat, der kom ud af disse Forhandlinger. Formueskatten blev strøgen, og hvad Indkomstskatten angaar, blev det navnlig Mellemindkomsterne, paa hvilke der kom til at hvile en meget betydelig forøget Skat ved denne Skattelov. Men til Trods for, at det var et meget tarveligt Resultat, det ærede Medlem som Minister opnaaede ved disse Forhandlinger med Landstinget, kom han dog herved og tilraadede os at tage mod Forslaget, som Landstinget var gaaet ind paa det, ja, det ærede Medlem ønskede ikke blot ikke at rejse en Kamp mod Landstinget paa dette Omraade, men han forsøgte end ikke at udtømme alle de Forhandlingsmuligheder, der vare til Stede. Han sagde ikke til os: Lad os faa Forslaget sendt tilbage til Landstinget paa ny og eventuelt prøve at faa det i Fællesudvalg, nej, han sagde straks: Lad os bøje os for Landstinget og tage Loven, som den er vedtagen der. Den indeholder dog adskillige Fremskridt. Selv om Fremskridtene kun ere smaa, er der dog Fremskridt. Saaledes tilraadede han os altsaa at vedtage Landstingets Forslag, og det blev vedtaget.

Hvis man vilde undersøge, hvorfor det radikale Ministerium stod saa svagt overfor Landstinget i dette Spørgsmaal, tror jeg, man maa søge den egentlige Grund indenfor selve det radikale Ministerium, idet der indenfor dette Ministerium, saa vidt man kan skønne, fra en enkelt Side var stor Modstand mod, at Københavns Skatteprocent blev forhøjet, og imod, at Københavns Kommunalbestyrelse fik noget Spillerum med Hensyn til Skatteansættelsen. Det kan man danne sig en Mening om ved at gaa lidt tilbage i Tiden. Ved Skattelovforhandlingerne i Aaret 1901 blev det af to københavnske Repræsentanter, de Herrer Philipsen og Benzøn, her i Salen meget stærkt krævet, at Københavns Kommunes Skatteprocent skulde forhøjes og gøres noget mere flydende. Men paa dette Tidspunkt fremkom der i „Politiken“ en Artikel, som meget skarpt gik imod dette Krav, en Artikel, som i højeste Grad gennemhaanede de to Repræsentanter, der havde fremsat deres Krav her i Tinget og ogsaa i Borgerrepræsentationen, idet der havde været Underskud Aar efter Aar paa Københavns Kommunes Budget. Der frem-